

IN MEMORIAM

Mr F.B.M. Nederveen (1923 - 2002)

Op 4 oktober overleed in Haarlem Mr F.B.M. (Bob) Nederveen. Hij werd 79 jaar.

Het grootste deel van zijn werkzame leven heeft Bob Nederveen zich ingezet ten

dienste van het Nederlandse Bloembollenvak. Hij deed dat in tal van functies, en

op een prominente wijze, zowel nationaal als internationaal. Ik was zijn opvolger

in de meeste van die functies. Namens de organisaties van teelt en handel en

promotie in bloembollen, mag ik voor hem dit kleine monument oprichten.

Mr. F.B.M. Nederveen (links) bij zijn afscheid van de Bloembollenraad in 1983. Rechts de plv. voorzitter van de Raad, de heer R.B. van Waveren.

Bob kan in mijn ogen het best getypeerd worden als de 'Dienstwillige Dienaar' van het bloembollenvak. Die dienstbare instelling was toch heel bijzonder. Want hij zou, met zijn scherpe geest, zijn organisatietalent en zijn verbluffend debatteervermogen, ook gemakkelijk tot heerser over 'zijn' bloembollenvolk hebben kunnen uitgroeien. Slechts weinigen konden in die zin tegen hem op. Toch heeft hij niet verkozen te heersen, maar te dienen.

Toen Bob in 1958 bij de toenmalige Bond van Bloembollenhandelaren aan de slag ging was het bureau van die vereniging nog een onderdeel van de advocatenpraktijk van Mr Theyse. Met Bob als directeur veranderde dat. Hij maakte van de Bond een heuse professionele organisatie. Dat was een geweldige stap vooruit. Handelaren telden in die dagen wel mee in het bloembollenvak, maar hun positie had bij lange na niet de dominante status van die van de telers. Handelaren waren toen veelal nog kleine eigen baasjes, hyperindividuele ondernemers, die maar met moeite tot gezamenlijke standpunten waren te bren-

gen. Bob begreep dat de inbreng en de invloed van juist dat type handelaren een organisatie vereiste die niet gebonden was aan een persoon, maar kon opereren als een zelfstandig collectief. Zo gaf hij die groep een volwaardige plaats in de branche, met een eigen gezicht, en al spoedig ook een eigen geluid.

Hij liet die handelaren vooral ook voelen

dat het *hun* organisatie was. De Bond, dat was niet Bob Nederveen, al leek dat soms zo, de Bond, dat waren de leden. Bob's heiligste principe was dan ook om intensief te luisteren naar de mensen voor wie hij bezig was. (Hoe wezenlijk dat principe is, beseffen vandaag de dag sommige politieke partijen, die zich nu de haren uit het hoofd trekken dat zij dat uitgangspunt verwaarloosd hebben). Bob kon zijn voorstellen briljant verdedigen, maar als de leden toch anders wilden gaf hij zich blijmoedig gewonnen. Waarom draaide je bij, vroeg ik hem wel eens, je had toch gelijk? Ja, zei hij dan, maar je kunt ook ten onder gaan met je gelijk.

In de tweede plaats organiseerde hij in Europees verband een internationaal secretariaat ten behoeve van de groothandel in bloembollen en planten (CIBEP). Hij runde dat jarenlang, in 4 talen, met een miniem budget en nagenoeg in zijn eentje. Een werkelijk formidabele prestatie. Dat orgaan bestaat nog, en is voor de bloembollenhandel de enige toegang tot een inbreng in Europees verband.

In 1973 werd Bob directeur-secretaris van de Bloembollenraad, een samenwerkingsverband van alle telers- en handelarenclubs in het bollenvak. Telers en handelaren lagen in die dagen nogal eens met elkaar overhoop, dus de totstandkoming van die Raad was een wonder op zichzelf, maar het is tekenend voor Bobs reputatie dat niemand zijn benoeming betwistte. Hij was bij de Bloembollenraad eigenlijk nog beter op zijn plaats dan bij de Bond. Dat werk paste geheel in de oecumenische gezindheid die hij ook in religieus opzicht zo gedreven praktiseerde: telers en handelaren samen, het bij elkaar brengen wat bij elkaar behoort, en tegenstellingen verzoenen zonder dat partijen hun eigen identiteit behoeven prijs te geven. Het is deze immateriële bijdrage aan het welzijn van het bloembollenvak die ik van minstens even grote betekenis acht als al het andere wat hij als onderhandelaar voor dat vak wist te bereiken.

Bob deed alles wat hij aanpakte met een overmaat aan enthousiasme. Aan de ene kant was dat zijn geluk. Problemen waren soms zo complex dat je wel over veel enthousiasme moest beschikken om overeind te blijven. Aan de andere kant wekte dat bij sommige nuchtere Hollanders om hem heen wel eens de indruk dat hij over die problemen heen wandelde. Voor hen was hij dan even "die zorgeloze katholiek uit het Zuiden". Ten onrechte, toch. Ik heb hem zien zwoegen op zijn kamertje, de halve wereld rondtelefonerend, ploeterend op een tekst, sleutelend aan het zoveelste compromis, vechtend voor zijn mensen tot in de kleine uurtjes. Om met zijn eigen woorden te spreken: hij heeft de hitte van de dag wel gedragen. Hij was een kaars die aan twee kanten brandde, en moest dan ook zijn werk voortijdig neerleggen.

In Bob Nederveen herdenk ik een man die zijn sporen getrokken heeft in een belangrijke sector van de Nederlandse economie, sporen die zichtbaar zijn tot op de huidige dag. Persoonlijk neem ik afscheid van de mens die hij voor mij wilde zijn en is geweest: een leermeester, een mentor, een strijdmakker, een vriend. □

*Heemstede, 9 oktober 2002
Pieter Vermeulen*